

Môj príbeh s kamarátom Šr tkom

Stretli sme sa na podzim v roku 1959 ako dvaja úplne neznámi 19-ro ní mladíci. Ja som prišiel do Hradce Králove s pár kamarátmi až z Bratislavy a on len od Náchoda o bolo relatívne blízko. Mali sme zelenú uniformu a spolu sme váli v kasár ach v centre mesta.

Jaromir ale ako sme mu hovorili "Sruto" bol zrucny mechanik uz z civilu. Rozumel sa motorom a preto mal ako vojak dost prace. Nase prve "veldielo" bolo dat do poriadku dve elektrocentrally ktore vyrabali 220V pre nasu "elektroniku". Sruto sa venoval dvojtaktnemu motoru, vselico mi vysvetlil a ja som dal do chodu regulaci u napatia. Od tej doby sme mali pokoj , "Sruto" dolieval benzin, v noci strazil a ja som celu noc sedel so sluchatkami na usiach v "zelenej maringotke" ukrytej niekde v lesoch okolo Hradce Kralove.

Nas velitel v prvom rocniku bol v civile lesnik a dobre vedel preco si vybojoval "Srutu" a mna. Starsi sofer bol nepouzitelny, vedel akorat tak pit pivo a jazdil autom inac ako "Sruto"-automechanik. Tento vojak sa volal Hanzel a zazil som s nim dve prihody, pre Hanzela typicke.

Raz ked sme v noci v januari 1960 vyrazali smerom na juh k Pardubicim chcel sa Hanzel ukazat aky je macher a v plnej rychlosti vypnul svetla a presiel na nudzove osvetlenie "Notek". V tom momente sme sa rutili prakticky potme po ceste. Sedel som vpred u ako spolujazdec, vtedy neboli ziadne bezpecnostne pasy a vyletiet cez predne sklo sa dalo lahko.

Spomenul som si na tuto prihodu po rokoch, ked som v Bratislave "vyfasoval" nove auto Ziguli a moja uloha bola vybavit nieco v Prahe a doviest kamarata aj auto v poriadku do Berlina. V Prahe sme sa zdrzali vybavovanim a tak sa stalo, ze za Drazdanmi bolo treba zapnut svetlo. Nikdy predtym som Ziguli nesoferoval a uz vobec nie v noci. Lenze ja som bol vzdy hazarder. A tak sa stalo, ze ked som potreboval prepnut dialkove svetla na tlmenne, vypnul som cele osvetlenie ako Hanzel.

Iny for urobil Hanzel, ked z frajeriny isiel tak tesne vedla kamena pri ceste, ze odrrazil na aute stupatko po ktorom sme vyskakovali do auta. Nahodou som bol vystrceny z okna a videl som ako to urobilo "pik" a stupatko bolo prec.

Takze nas slavny nacelnik sa potom radsej nechal vozit "Srutom" a mne sa podarilo jazdit so "Srutom" len obcas. V druhom rocniku nasej vojenskej sluzby sme plne uplatnili nase sympatie a tak ma "Sruto" dalsi rok vozil po lesoch a po kopcoch bez nehody.

Nebolo to jednoduch e, ale jeho cit pre ovladanie auta, uzavierky diferencialu a radenie bol hodny majstra. Jeho odvaha sa prejavila v maji v roku 1961 ked nase auto ako jedine vyslo na zasnezeny Praded na severnej Morave.

Ovsem ovela vacsia zabava bola zist dolu, snehu nebolo az tak vela, ale cesta bola len provizorna, nemala ziadny profil a tak sme rozlozili naklad tak, ze sme sa prisposobili pravotocivej sroubovici po ktorej sme klesali dolu. Auto sa mohlo kedykolvek preklopit a kde by sa zastavilo to sme ani nechceli domysliet. Vlastnymi telami sme vyvazovali auto ako spolujazdec na motorke.

"Sruto" si chcel doplnit vzdelanie a tak po presune do Prahy som mu casto pomahal s matematikou. To som ani netusil nakolko si to on vazil. Tesne pred Vianocmi v roku 1961 sa nase cesty zase rozisli.

Ked som pracoval pre istu svajciarsku firmu, chodil som vzdy na podzim na "Strojirensky veletrh" do Brna do pavilonu C kde boli pocitace. Vtedy raz odpoludnia pristupil ku mne muz, ktory sa ma uzasne uctivo pytal, ci som to ja, videl ma prvokrat v obleku a v kravate v prostredi svajciarskej firmy.

Ja som "Sruta" hned poznal i ked uz mal vtedy menej vlasov ako ja teraz. Jedno som si ale zapamatal a to ako uctivo sa so mnou rozpraval. Ja som nemohol opustit nas stanok, "Sruto" nebol nas potencialny zakaznik a tak sme zotrvali len v kratkom rozhovore. Dal mi svoju adresu ktoru som ale ja uz nikdy nepouzil. A nezabudol sa mi podakovat za pomoc pri jeho priprave do skoly.

V roku 2004 kedy som realizoval stretnutie styroch kamaratov z casov nasho spolocneho pobytu v Hradci Kralove som nejako "Sruta" vynechal. To bola osudna chyba.

Dufam, ze sa my styria zase stretneme na jar roku 2007 v Prahe. Nas kamarat "Sruto" nepride, nasiel som len jeho menovca a ten mi zistil ze nas kamarat zomrel este v roku 2004.

Nuz taky je zivot, niekedy vesely a niekedy kruty.